

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óel!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždnu kobotu w Šmolerjež knihicziščežetni w Budyschinje a je tam ja šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž

23. njedžela po šwjatej Trojizny.

Matth. 22, 15—22.

Dajće kžěžorej, šchtož je kžěžorowe, a Bohu, šchtož je Bože — Knjesowa wucžba ja šchesczijan-
skich poddanow.

1. Dajće kžěžorej, šchtož je kžěžorowe!

2. Dajće Bohu, šchtož je Bože!

1. Šchto dyrbinj kžěžorej dacž? Šdnyž šo wo kžěžoru rěczi, je to myšl, šložena na wyschnosć, kotrejež głowa je kžěžor. To je to škame, hdyž japoschtol Pawol praji: „Kóždy budž poddanj tej wyschnosći, kiž móž nad nim ma.“ Wyschnosć je wot Boha postajena k šěpschemu šwěta, ale to našch cžaš pschipošnacž njecha. To ludžo našcheho cžaša do šwěta trubja: žadyn Bóh, žadyn knjes. My pak chzemy šo Bohu džakowacž, šo je nam wyschnosć postajil a kžěžora a krala dał. Haj, dajmy kžěžorej, šchtož je kžěžorowe. Šbóžnił to šłowo wurěczi, pošafuje na dański krosch k kžěžorowym šnamjenjom. Kotry je tón dański krosch, kotryž mamy kžěžorej dacž? Stary zyrkwinski wucžet Jan Gerhard jara rjenje wupraji, šo mamy 4 krosche kžěžorej dacž — a to šu krosche šwěrnosće, cžescze, pošluschnosće a dawka. Teho šłowa šo džeržimj. Najprjedy krosch šwěrnosće. Šswěrnosć je krasna wěž. Šswěrnosć je dobra křwalba. Šswěrnosć dyrbi mandželštej, šěričtu a lud šjednoczicž. Šswěrnosć je stara dobra křwalba našcheho luda. Šdnyž wójwoda do bitwy cžehnjescze, jemu jeho mužstwa šwěrnosć šlubichu. Tón

běšche šozpity, kotryž njemějesche šwěrnosć ša šwěrnosć. Šswěrnosć šwjasa wutroby. Druhi krosch je krosch cžescze. Cžesczuj kóždeho a wošebje mašch cžescž wopokafacž wyschnosći. Šchtož 4. kafeń praji, „cžesczuj nana a macžet!“ dyrbi płacžicž we wšchěch wobštejnoscžach a wošebje ša krajneho wótza. Woni šu majestosć, pschetož woni šu wot Boha postajeni. Tu majestosć chzedža jim wšacž w našchim cžašu — duž dyrbinj twjerdže štacž, wyschnosći, kiž je nam wot Boha postajeno, jako šchesczijenio cžescž wopokafacž a ju šakitacž. Našcha cžescž škuscha wot Boha postajenej wyschnosći a niž cžłowjekam, kiž šu šłabi cžłowjekajo a šnano tež juntrócž šo myla. Dalšchi krosch je krosch pošluschnosće. Kunje tole napominanje ma šo najmóžnišcho won trubicž, dokelž kaž natykaža khorosć w powětrje našcheho cžaša leži, našch lud k njepošluschnosći napšhecžimo wyschnosći šawjescž, hacž runje Bože šłowo wuczi: „Šchtož šo pschecžimo wyschnosći štaja, tón štaja šo pschecžimo Bohu.“ Bjes pošluschnosće žadyn porjad móžny njeje. Škóncžnje pak žada šo tež dański krosch. Na tón šo došć a na došć škorzi. Wěšće někotrehožkuli dawki cžišcēja a tola šmy my k šwojemu šěpschemu, hdyž wyschnosći škředki podawamy, jeje pschipošluschnosće dopjelnicž, prawo a prawdosć šakitacž, a wopominj, kaš wjele wjetšchi dawki waži šo do šwětneho wješela. To šu te 4 krosche, šo bychu wone pschezo pola naš blyšcžate byle a wostale.

2. „Dajće Bohu, šchtož je Bože!“ Šchto pak dyrbinj Bohu dacž? Wšcho, šchtož šmy a mamy. Wón praji: „Daj mi, mój šyno, moja džowka, twoju wutrobu!“

A to môžeš ty we swojich modlitwach, hdyž jemu swoju wutrobu pschibrocziš. Daj temu Anjesej swoj dom! Twój dom dyrbi bycz Boži dom, w kotrymž wón bydli. Bože słowo dyrbi bydlíč w twojim domje. Wošebje daj Bohu swoje džěczy, pschetož wone su jeho dar. Ty njedyrbíš je jenož woczahnycz sa śwět, so něšto namuťnu a so w śwěće dale namafaja; ně, woczěhń je sa njebješa, so bychu pobožne a sbóžne byle. Pschi tym pať je dobry pschiklad najwážnišchi.

Dajće temu Anjesej tež swoje powołanje, pschetož wone je nam wot Boha date. Wón je tebe na to město stajil, hdyž stejiš a tebi twój punt dať. Je to nětko došč, hdyž ty we swojim powołanju jeno swoje dary a mozy naložuješ, wšchědny khlěb šebi sašlužič? To činja tež pohanjo. Ně, w kóždym powołanju móžemy temu Anjesej šlužič, hdyž je tvoje činjenje a rěčjenje wusnacze sa teho Anjesa.

Daj temu Anjesej swoju njedzělu! Šchěšč dnjom je tebi tón Anjes k džělu dať, tón jedyn džěń pať daj temu Anjesej we swojatej šlužbje. Njedzěla je Boži džěń, je džěń teho Anjesa, a w tym budž šwěrnny.

Hdyž my to prawje dopjelnimy: „Dajće Bohu, šchtož je Bože“, leži tež w tym to potajnstwo: „Dajće khěžorej, šchtož je khěžorowe.“ Š praweje bohobojasnosče pschińdže prawe dopjelnjenje nascheje pschikšluschnosče jako poddanow. Hdyž my š zylej wutrobu Bohu damy, šchtož je Bože, potom budžemy tež šwěru dacž khěžorej, šchtož je khěžorowe.

Šamjeń!

Sazpiwanje přědowanja.

Šan Sebastian Šfauser, dwórski přědar khěžora Maximiliana II., pučowasche ras do Stuttgarta, so by šlawneho württembergškeho reformatora Šana Brenza přědowacz šlyšchal. Šako wot swojeho hospodarja šhoni, so je Brenz doma a so budže nasajtra rano w bližškej zyrkwi přědowacz, šo wón jara wješelesche. Dokelž běšche nětko teho měnjenja, so budže zyrkej pschepjelnjena, wón zyle sahe, jako šo přěni křócz šwonjesche, do zyrkwi džěšche a šo tať štupi, so móžesche Brenza derje na klězhy widžěč. Šchto šo šta? Druhi, ščězi křócz šo šwoni, khěrlušch šo špěwa, a tola je pošlucharjow hišchče jara maľo, tať so Šfauser myšli, so jeho hospodar to prawje wjedžal njeje, a Brenz tón křócz přědowacz nješměje.

Šako běšche špěwanje škóncžene, štupi čšesčedostojny šchědžiwž na Bože město a džeržesche natwarjaze, duchapolne a móžne přědowanje, kotrež mějesche tať-rjez ruzhy a nohy. Šfauser jemu kědž-bliwje pschipošluchasche a mějesche jeho pať sa Brenza šameho, pať sa jeho kollegu, pať sa jeneho drugeho wučzeneho muža, dokelž běšche šo na maľej ličbje pošlucharjow postorkowal. Šo škóncženym přědowanju džěšche wón nětko k njemu do kapalnje, postrowi jeho a woprašča šo sa jeho mjenom, jemu š dobom swoje šdžělimšchi. Dokelž jeho na to Brenz jara pscheczelniwje pschija a šobu domoj wa, šapocža Šfauser duzy po pučzu škoržič:

„Mój wyšozhčesčženy knjes Brenzo, ja šym džěńša wulzy njepšchistojnu wěž widžal.“

„Šchto dha“? woprašča šo Brenz.

Wón wotmolwi: „Šo běšche tať maľo pošlucharjow pschitomnych, hdyž tajki muž kaž Brenz přědowasche. Ša“, wón dale džěšche, „nochžyl tajkeje maľeje čžjódki dla š zyla haľle přědowacz.“

Brenz šo trochu pošměwlny a wěšo sazpiwanje Božeho šłowa wobžarowasche, ale pschikšedšchi k jenej študni šo Šfausera woprašča, kotra drje je najšpěšča šamownosčž tuteje študnje?

Šfauser rjekny, so je wón jow zyle zusy a teho dla šajtosčž tejele študnje nješnaje.

Brenz džěšche: „Ššchěš to šo wona porucža, so wodu dawa, njech wjele abo maľo ludži čžerpaju. Tať dyrbi tež šlužobniť Božeho šłowa wodu žiwjenja dawacz, njech jeno někotři abo mnohy k njemu pschikšhadžěju.““

F.

Njesapomń modlitwu!

Modl šo, šrudna wutroba,
Hdyž čže štyš a horjo tyšchi:
Tvoje škoržby, šdychnječšča
Šsmilny Wóčžez w njeju šlyšchi;
Wón čže, wolašch doměrnje,
Wěšče š nusy wumóže.

Šschinđže jeho prawy čžas:
Wušlyšchi wón šdychowanje,
Šschimnje š móžnej ruku naš,
A nam ššhadža rješche ranje
Wšchitke šlyšy we wóčžku
Šotom wuššchene su.

Duž přecz se štarosčžu wšchěj,
Modl šo w Šesufowym mjenje;
Wěru šlož na jeho krej,
Dha mašch wěšte wušlyščenje,
Šschetož jeho šašlužba
A njeju wrota wotanka.

Šandžela Wóh poščele,
Wolašch šo we nusy k njemu;
Tvoje šwjastki rošwježe,
Čžakašch štrošhtnjc, wěrišch jemu.
Njedwěluj, twať na Boha,
Ša wšchón ššchiz wón pomoz ma.

Mašch-li Boha po šoku,
Dha wšchě štrachi šónža šměja;
Njech tež puče w čžernjach du,
Šškóncžnje tola róže kčžěja;
Šytaj jeno š modlitwu
Božu wótznu wutrobu!

K. A. Fiedler.

Špěšchny čžah.

Škóždy džěń, hdyž do swojeje pišarńje khodžu, powjedasche jedyn pschekupz, dyrbiu pschěš doľhi móšť, kotryž je nad mnoholičnym šestawom šchinateho šolijišččža natwarjěny. Wšchě hodžiny želesničžne čžahi pod mostom won a nuts jěšdža. Dhyš a dyš šo trejchji, so špěšchny čžah won puchoze, du-li runje nimo. Ša potom štejo wostawam a sa bělej parnej mróčželu hľadam, doniž šo š čžahom sa maľo wofomikow š woczow nješhubi. Wóndano štejesche jena knjeni š maľej holecžku na mošče porno mi, jako runje špěšchny čžah nimo šchumjesche. „Tón pať špěšchnje jěšče“, ta maľa nimale štrachocžiwje rjekny. Šotom pať bě wón š woczow, wona šwojej wulkej módrej wóčžzy k macžeri pošběže a šo ju woprašča: „Šědže wón do njebješ, mamicžka?“

Njeruna šo nasche žiwjenje, tať nimo měry rucže přecz šhwataze, tajkemu špěšchnemu čžahěj? Njeddyrbjeli hušto pošastawacz we wšchědnym hoľku žiwjenja, w njeměrnym honjenju sa čžahny mi šublamy, kotrež je wšchěch čžłowjekow a mnohich jenicžžy sa-

pschijalo, so bychu so prastcheli: Šedže spěšchny czah nascheho žiwjenja, kotrehož wotstajenij lónz móže so w kóždy wotomit dozpicz, do njebjes? Albo njejedže wón šnano dele město horje? O starajmy so wo to, so wón do njebjes pschijedže, hdyž nascha poslednja hodžina bije!

Scherjepatka khudeje wudowny.

(Gerof. Wukladowanje wobrasa.)

Składž jeno mały pienježł šwój
Tam t skotym, šlěbornym;
Slaj, hnadu spožczi šbóžnik twój
Wšchem duscham ponižnym.

Ach, njerad dachu bohaczi, —
Ty t mitej wutrobu;
Wot šwojoh' šbytku tamnišchi, —
Ty šwoju khudobu.

Čzi škladžechu tam wopor šwój
Se šymnym šacžucžom; —
Ty položišch pak pienježł twój
Š najhlubšchim šmilenjom.

Šhtož dawasch šnjesej w milosčzi,
Wón wěšče žohnuje,
Wot šcherjepatkow natwari
Šsej domy najrješšche.

A šhtož ty Bohu požčujesch,
Daš nješe bohatu;
Měr Boži ja to doštanjesch
A šbože do domu.

Dži t měrom nětk, Bóh t tobu dže
A t twojej šyrotku, —
Kaž w šwojim šlowje šlubil je —
Dže t wóžnej šmilnosčzu.

Dži štrošchnje domoj, khudžinka,
Tam t šwojej šhěžicžy;
Nětk budžesch wobohacžena
Šičes Božu hnadu ty.

Surij Bróšk.

Jeho přenje lékařjenje.

Se šawostajenštwu Šana Wjele.

(Štónčjenje.)

„Šjatt štečžeho tydženja prošdninow běšče, jako bě čžeta t šnježnu Mathildu popołdnju na kšosej wušchla.

Šač dotal běch so pschezo podarmo mēřil, šej pschihodneje škladnosče wotpašč, kaš bych t wujom šamlutki porčžecž mohł.

Dženka dha čžyšče so šchlachčicž. Wuškoržich wujej, šhto mje taš trapi, a běch šebi wěšty, tón so mi njemóže šarjež. — Ale pomhaj, ty lubšchi! Šhto bě? Wón so hujajo džesche: „Šaňža to njecha!“ „Šaňža to njecha“, t tym čžyšče prajicž: Ša drje bych lubjerad pomhał, ale džē njemēm, dofelž mam wrt njeje šafas!“

Dženšnišchi džēň hiščeže njewēm, kaš je to wuhudacž mohła, na čžo mi najškerje džē. Šnajesche wšchał, šhto mam pschidželka na mēřaz t potriebje. Tež bě ji šnate, so běch čžestneju škladnosčow dla wudawki mēř a taš dale. Wóžtobycž tež, so běch so někaš pscheschlapnył był, hdyž bě wo študentškim dolh-čžinjenju rčžane był.

Šónka ma čžuchawy nōšł. To, lubi pscheczeli, wěšče. — Na čžož so mužaza mudrosčž dohladacž njewē, to šónske hižom nasdala čžuja. — „Šaňža to njecha!“ pschi tym wuj wosta, hacž-runje mi budžesche pomhał, jenož so budžesche šmēł. Šsej móžecž mnyšlicž, so mje to pschēndže, kaš by mje t teškatom kloł. Ale šhto šebi čžył? Šoł šrudny, poš njemdry štajich šej čžapku a džēch. Šsamlutki dundajo t Šsokolžy horje, pschēberach šebi wšchelate mnyšle. A so te čžecžē hacž najbōle mjedome njebēchu, běšče to džiw? Ššchi šebi šwarjach: Wón je t šwju a rodom mōj najbližšchi wuj, a wona jeno je žēntwu čžeta. Wón bě to bohastwo mēř, a wona niž nicžo hacž rjane licžlo a lubosne wōčžko. A ta čžze mi nětko šadžēwna byčž, a dofelž šebi tajku šuziju pschibraščezicž njedam, čžze wujja mi šchčžutwacž? Čžafaj mi, rašwawa čžetka! Čžzesch-li ty na mnje, ja na tebje šechžu, taš šnadny hacž šym. Šrudžišch-li mje, šrudžu ja tebje. Čžafaj jenož čžafaj! To njebudže twojim poščžitam tycž. Šdyž budžesch wo šwojeho lubuška, hołbika, škotuška, amija plafacž, budu so wječženy šmjecž. Šeno mały šust žhankalija trjebam, a twój pleščženy tucžnaš je najdlēje był. Taš šebi mnyšlach.

Wy šnano prajicžē: To bēchu rašwawe mnyšle! Šaj, haj! To njecham a njemōžu přecž. Ale byščeže wy šnano přēnišchich mēři? Šusa so wšchelako hujja. A njetcžach ja w nuy, njech tež w žanej šhlēbowej niž?

Šróšdniny bēžachu na šónz. Šóřny dyrbjach šašo do Šipška. A Šipš tykašche hižom t baloka hrošne mješwōče na mnje. Šožčžēške ruki čžafachu hižom, dofelž bēch pošlubil, so t prošdninow šlěborny šaplacžē pschidnu.

Šaj, nusa so wšchelako hujja. Druhdy nawucžē špēwacž, druhdy pak šóšštwu wucžē.

Ale njemēčžē štracha: ja tola temu čžuterjej njēššym t šdžer-njenju šawdał, dofelž mi t mojemu šbožu po šhwili druha mnyšlicžka do hlowny šlecžē. Ta mējesche přēnišcheje rady a rčžesche tašle: Šurjo, t tym jedom ša přyčžka bječ šebi šhwile. Šrijedy hiščeže někašku špytanku špytašch, přjedy hacž žhankalija dašch, šnadž mohło so čžē šschlachčezicž. A kulišch-li nimo, potom je pschezo hiščeže t šawdacžu čžaf. Šaj, přjedy hacž teho walzacžka wotšudžišch t šmjercži, pošpytaj hinaš. A šhto bě tón pošpyt? Šeli-so wam t wostudže njeje, powjedam dale.“ —

Wy prošchachmy wšchitžy kaš t jeneho erta, so čžył tola dale powjedacž.

* * *

Duž namacžja šebi hubu, wot dolheho rčženja šuchu, a potom šašbēhny t nowa:

„Šlej, rošom mi radžesche: Šurjo, pošladuj t wješkelym wōčžtom. Čžē njedyrbja na tebi pytnycž, kaš škalany šy. Kaš dotal šy t nimaj pscheczelnije čžinil, tež dale taš čžin, a hołduj čžecžē taš wjele hacž móžesch a wēšch. —

Dopołdnja pschichodneho dnja wšach šebi w haptyžy, šhtož t tajnemu pošpytej trjebach, a pola rēšnika kołbastu kupich, niž pak ja šameho šebje.

Potom, hdyž běšče čžeta po mjašo wušchla, a wuj bě so w šahrodže do šhlōdka šydnyl, tu kołbastu nacžinich t tym, šhtož bēch w haptyžy kupil, a rucže ju šhlōšchčžemu šutlacžkej dach.

Šašch wobjed, hewaš pschezo taš dobrny, runje tón džēň njechasche šlodžecž. To škopjaze mjašo šaškodžowasche jako wot štareho šōšla, a tež tón šalowy pschimaš bē tajki, so njechasche pošchiji hičž. Šwuj šóřny nōž a widlicžki šložē, ale ja čžety dla do huby nošchach, jako bych šhto wē šhto dobreho jēđl. Budžech-li šjawnje daš widžecž, kaš čžezko mi na jasył džē, njebudžech domjaze wjedrjeschlo škašyl?

Čžeta hladašche špokojna na mnje, jako by rjekla: Ty wšchaš šy pschistojny pachol. Še šchodu je, so šy hjes wušchol, hdyž

czy tu knjeźniczkę braszczu. A szkoda, że na móschni lěpschi hospo-
dać njejsy.

Wšchi tym poszczowasche amijej najlěpsche kuski. Ale tón ani
najlěpscheho kuska njechasche wsacz. Za wjedzach, czechodla niz.

„Scho dha to rěka, mój holbiko luby, so febi hubku tak po-
spochi lisasch a niczego njechasch? Ze tebi scho?“

„Ale tón kulojty bunzl wuwalomasche žabjazej woczzi, jako chyzł
stonajo rjez: Mi je tak wonajko; mi so w brjuschku a w schiji
tak hori; mi je tak slě!“

Sbojana czeta, wsawšchi febi to jachlate stworjenje na klin,
so pocza i nim plenczic, kaž i džěscjom wopicza macz. Za pať
kam pschi febi prajach: Czafaj, ty plenczeny sczerbiko, po khwili
sajpewasch stiwle.“

Wšchi schtwórtym karanczku bayerskeho piwka dóndže ta po-
wjedka na kónz.

„Tak rucze hacz móžno, mējach so i domu. S knihemi
w horšcezi, so hynowšchi pschi Sprjewi pod schtom, wuknjach re-
zepty. Ale te łączanski słowa mi njechachu do hłowy nuts. Spochi
mi myśle na czešnu czetu a na tu czerpiatu nještornu džěchu.
A hdyž febi myšlach, nětko je najsterje do došče slě, pschi febi
prajo: Amijko, amijko, i trojeje choroby knadz mi te sapowjedzene
tolerki pschińdu.“

Prjedy hacz do duri stupich, hižom žalosczić kłyšach: Nihdy
to hinať! Mój lubušch je na kmjercz. A jako běch do jstwy,
storžesche czeta: Najlubšchi wujko, hdyž sy mi telkole czaša? Dawno
hladam cze domoj. Amijk, to wbohuschke žatko, je choroki. Naj-
lubšchi Surko, hdyž ludzi lětowacz wuknjach, dha tola tež lubemu
skoczatku pomozhy wěsch. Duž pomhaj! Wbohe to žatko! Njedaj
jemu semrjecz. Czaf žiwjenja smějesch mój najrjenšchi džak, jeli-so
pomhasch, a jemu žiwjeńczo sdzerzišch. Ale cziń sterje a lěpje!“

Tajkich rěczom běch dawno njedoczakliwy byl. Duž buch
we febi radny, a to cziń bóle, došelž wuj pschipódla njebě, ale
běsche so psched tymi skórzibami rucze i powětra mēl.

So i ramjenjom husajo, jako bylo to skhorjenje do kmjercze
ste, wotmolwich jako se scho wě tak kóbuželniwym hłowom: Haj,
najlubšcha czetka, ja hym tež chorj. Mi so we hłowje wscho
muczi, so hym kaž bludny. Mój dolh mi tak po moshach jědži,
so žaneje jasneje myšliczki nimam. Njeměl-li hłowu tak staroscze-
polnu, bych so wschať dopomnicz wjedzał, scho by jemu wěscze
pomhaťo.

Duž wona i khwatniwym słowom: „Surko, wuczeny wujko,
budž proscheny, cziń jeno cziń; pať mi to žatko na klinje sańdže.
To hubjene jeziczkó czi do ruki padnje, tak rucze hacz pomhasch.
Jeno pomhaj!“

Ma to běch czaťať. Mi bu tak derje, so widzach, mój pospyt
bě so mi radžil.

Duž khwatajo rjeknych: „To kłubjeńczo pojašni hłowu a
pomjatk. Haj haj, i dobom so dopomnicz wēm, fajki lěť spomožny
budže. W skoku i haptykarjeje khelpnu a kupju!“

„Dha jeno cžěť, hewať mi to wbohe stworeńczo pod ruku
pošlednje dychnjeńczo puschczi!“

„Zuba czeta, ja slěczu.“

Duž i durjemi won, a runu kmuhu i haptyzhy, haczrunje
hižom mējach, schož trjebach, so pschi febi kmějo: Nětko hym do-
był. Czufarjo, njeměj mi ja slo, so hym czi schczipaka do kutka
kadžil.

Wěšty běch febi byl, so budže kutkaczkej po tej kolbaszhy slě,
tola pať njebudže sbernycz. A wulěta pscheczimo sawdaczu běch
febi tež hižom kupil, fej do czaša myšlo, tak mohla ta wězla naj-
skětscho wuńcz.

Dohnawšchi lědy pol pucza i haptyzhy, wróczič so huj, wschaťo
bě hojido w kapšy. Žako kaž bjes dycha walich so do jstwy.

„Slejcze wschať, hižom tu hym. Kaž jelen hym hnať, so bych
jow ja wokolit i pomozu byl. Amijko, czaťaj! Sa maľu khwiltu
budže lěpje!“

A nětko hujhuj. S ramjeni kufnju, a wuhornšchi koschlu
hacz psches lohcze horje, poczinjach so, jako bych zhył lazaret slě-
wacz mēl.

* * *

A kaž běch do czaša widzał, tak bu.

Hdyž so wuj i wjeczora do domu wróczi, bě hižom se scho-
rjenym lěpje, a prjedy hacz i wjeczeri ja blido džěchmy, so dži-
waschtaj czeta a wuj, tak njemalo mudry je jeku wuczeny łączanski
wujk.

Ma kwojich pužakach ležesche ami kaž džěczo, kotrež je choro-
sezi cžekto, a czeta hladašche rjenišcho na mnje, hacz prjedyšche dny.

Sa to, so běsche popoľbnju klyšy po klyšach do so křěbała,
mějjesche i wjeczora sjašnjenej wócžzy kaž kwěczatej hwězzy. A
hdyž ji dobru nóz pschējach, mi do wucha scheptny: Wujko, ty
smějesch!

A nasajtra woprawdže moje sto toleri mēch, a nimo teho mi
kměwata czeta hišcže njelczo mužika pjenes do saka kufny. A
to bě, kaž pošdžišcho widzach, kwěczaty skotk.

Slejcze, to bě mój přeni lěkarški skutk!“ —

* * *

Hdyž bě knjes Bjelasch i tym na kónz, Klinez knjes pinczniķej
kwny. Tón frošmi bjes wscheho słowa, scho to kwnjenje praji.
Duž pschinješe wina a nala.

A nětko tón radny knjes stanywšchi schleńzu ja nózku sběhny
a džěsche:

„Pscheczeljo lubi!“

Tak do zyla sprawnj a bješe wscheje lescze tón poczińk pře-
njeho hojenja njebě. Ale wón žanemu cžlowjejeje jeschodzil njeje,
a je so i dobremu radžil. Duž sława temu přenjemu lěkarštemu
skutkej!“

A schleńzy brinkachu jena wo druhu jasnje, a jasnje tež sa-
klincza i kóždeho erta: Sława! Haj sława!

Wschelake i bliska a i daloka.

— Nowy sakski fejm je hromadu stupil. Wón wobsteji
i 29 konservativnych, i 29 nazionalliberalnych, 9 křowobodomjělnych
a 25 sozjaldemokratiskich sapoščanzow. Zhył kraj hlada i napja-
tošču na wuradzenja, kotrež so směja, došelž sozjaldemokratija
nimale i tšeczinu w fejmje knjezi. Došelž tón křocz w něćzišchim
seńdženju fejma wošebje wažne sakonje wuradžicž njejsu, je nadžija,
so wuradzenje bjes wulkich sadžewkow woteńdže. Přasident fejma
budže nazionalliberalny sapoščanz a městpschedšyda je konservativny.

— Diözesansta shromadžisna Budyškeho wokrjeka směje so
24. novembra w Budyšchinje w sali, hdyž mějjesche pschibažny
kub prjedy swoje pošedzenja. Diözesansta shromadžisna njeje jenož
ja duchownych, ale wot zyrkwinskeje wyschnoscze so wošebje wo-
cžakuje, so so zyrkwinszhy pschedstjeiczerjo na shromadžisnje wobdžěla.
Witani su tež drusy wošadni, kotřiž so ja zyrkwinske žiwjenje
naschich wošadow sajimuj.

— 10. novembra běsche narodny džěń nascheho Luthera. Wón
je na tym kamym dnju rodženy kaž němški pěšnjeť Schiller, kotre-
hož 150lětno narodny so na tym dnju po wschém němškim khězor-
stwie křwjećachy. Wošebje je snata jeho rjana pěšěń wo swonu,
hdyž wón w pobožnej myšli cžlowške žiwjenje we wjěselu a fru-
dobje wopijuje. Tale jeho pěšěń bu wot knjeja sararja Ducžmana
we kwojim czašu tež do křebsteje rěče pscheložena.